

ကိုချွန်(သူရဲဈေး)

ကုန်ကြမ်း၊
တာရွှေထန်၊
ကွမ်းလုံ၊ လောက်ကိုင်နှင့်
မန္တလေး
အလွမ်းငြေဖျား

သက်ဦးမောင် စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်

မန်းတက္ကသိုလ်၏ အလွမ်းခိုင်ယာရီများ

ချစ်ထုံးဖြေ ဖြေလေမလား

ကျောင်းကိုရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မန်းတက္ကသိုလ်ရဲ့ အုတ်ခုံလေးပေါ်တက်၊ ကျောမှီခြေဆင်းထိုင်ပြီး ငေးမောနေမိတော့တာပေါ့။ အော်... ကျောင်းအဝင်ဝက စိန်ပန်းပင် ကြီးတောင် နီရဲနေပါပေါ့လား။ မကြာခင် အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး ဖြေရတော့မယ်လေ။

စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ကျောင်းတွေ ပိတ်တော့မှာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ စာမေးပွဲဖြေဖို့ အတွက် ဘာစာမှ အဆင်သင့် မရှိသေးဘူး။ စာမေးပွဲဖြေဖို့သာ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးတာ။ ကျောင်းကြီးပိတ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေမိတာတော့ အမှန်ပဲ။

ဒီအချိန်မှာပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လာရပ်တာကို သိလိုက် တယ်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...

“အော် ... မစောမြတ်သီ”

ဆံပင်နောက်တွဲထုံးလေးနဲ့။ အကျ...က အဖြူလက်ရှည်၊ မိုးပြာရောင် ပလိန်းလုံချည် လေး ဝတ်ထားတယ်။ ခြေထောက်မှာတော့ ပုံတော်ကတ္တီပါ ဖိနပ်လေးစီးလို့။ သူက စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ကမ်းပေးရင်းက ...

“ဒီမှာ ရှင့်စာအုပ်၊ ဒီနှစ်မေးမယ့် မေးခွန်းတွေရော၊ အဖြေတွေပါ ခြောက်ပုဒ်ရေးလာ ခဲ့တယ်” လို့ ပြောတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သုံးသုံးလုံး စာအုပ်ကလေးဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုပေးခဲ့ဖူးတဲ့

စာအုပ်ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လိုပေးတုန်းက သူ မယူခဲ့ဘူး။ မပေးတော့တဲ့ အခါကျမှ အတင်းယူသွားခဲ့တဲ့ စာအုပ်လေးဆိုတော့ ကောင်း ကောင်း မှတ်မိနေတယ်လေ။ အခုတော့ မပေးဘဲ အတင်းယူသွားတဲ့ စာအုပ်လေးကို ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ပေးပြီပေါ့။ ကျွန်တော် အုတ်ခုံပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်တယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး စာအုပ်ကလေးကို လှမ်းယူရင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ...

“မစောမြတ်သီ”

သူက ပြန်မထူးသေးဘဲ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ-

“ဒါလောက် ရင်းနှီးနေတာတောင်မှ နာမည်ကို အရှည်ကြီး ခေါ်နေတုန်းပဲလားဟင်”

သူက ပြုံးစိစိနဲ့ကြည့်ပြီး ပြောတဲ့မျက်နှာကို ပြန်လိုပြန်ကြည့်ရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေခဲ့ တယ်။ အင်းလေ ... ကိုယ်ကလည်းကိုယ်ပါပဲ။ စိတ်ကူးထဲမှာ ခေါ်ချင်တဲ့နာမည် ရှိခဲ့ပေမယ့် ပါးစပ်မရဲတာနဲ့ နာမည်အရှည်ကြီးအတိုင်း ခေါ်နေမိခဲ့တာကိုး။ ဒါကြောင့် သူ့စကားနားထောင် တဲ့အနေနဲ့ စမ်းပြီး ခေါ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“မြတ်၊ မြတ်သီ”

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ခေါင်းကို ခါယမ်းမိလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ လိုကြီး က ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှာ ခံတွင်းမတွေ့ဘူး။ ခေါ်လိုလည်း မကောင်းဘူး။ တစ်ခုခု လိုနေသလို ပဲ။ နောက်တစ်မျိုးပြောင်းပြီး ခေါ်ကြည့်မိတယ်။

“စော ... အစော”

အိုး ... နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ စေးစေးပိုင်ပိုင် ရှိလိုက်တာ။ စိတ်ကူးထဲက

စကားပြောတဲ့ အခါ အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခဲ့မိတဲ့ နာမည်ပေါ့။ ကျွန်တော် အခေါ်ချင်ဆုံး နာမည်ဟာ ဒါပဲ။ ကျွန်တော် အားရပမ်းသာနဲ့ ပြုံးပြလိုက်ပြီးတော့-

“အစောလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

အစောကလည်း ဒီနာမည်ကို ကျေနပ်ပီတိနဲ့ လက်ခံလိုက်ပုံရပါတယ်။ သူလည်း ဝမ်းသာအားရပုံစံနဲ့ ...

“ဟယ် ... အစော။ ဟုတ်လား။ ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ ဘယ်သူမှ မခေါ်ဘူး” တဲ့ နာမည်ပဲ လို့ပြောတယ်။ ခြေထောက်ကလေး မသိမသာ ခုန်ပြီး လက်ခုပ်လေးတောင် တီးလိုက်သေး။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခေါ်ဖို့နာမည် အတည်ပြုပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ နောက် ဆက်တွဲ ဆုံးမစကားတွေ လာတော့တာပဲ။ မိန်းမတိုင်းဟာ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ယောက်ျား တွေအပေါ် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ခွင့်ရတယ် ဆိုတာကို သိသလိုချင်မက်မောကြတယ် ထင်ပါရဲ့။

ရှေ့နှစ်တော့ အတန်းမှန်မှန် တက်ရမယ်နော်။ စာကူးရတဲ့အလုပ်ဟာ အများကြီး အချိန်ပေးရတယ်ရှင်။ နောက်တစ်ခါ ကူးမပေးနိုင်တော့ဘူး။ သိရဲ့လား

စကားလုံးတွေက ကူးမပေးနိုင်တော့ဘူးလို့ ရာဇသံပေးနေပေမယ့် မျက်နှာအမူအရာ ပေါ်မှာ “အချိန်မရွေး ကူးပေးပါမယ်ရှင်”လို့ ပေါ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလိုက်သင့်ပဲ ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ” လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ အစောက ဆက်ပြောတယ်

“ရှင်ကိုလည်း နာမည်ပေးချင်သေးတယ်”

“ဘယ်လိုပေးချင်တာလဲ အစော၊ ပြောကြည့်လေ”

အစောက တော်တော်နဲ့ မပြောသေးဘူး။ ပြုံးပြုံးကြီး ပြန်စိုက်ကြည့်ပြီး

တော့မှ

“ရွှေမင်းသား...” လို့ တိုးတိုးလေးပြောပြီး မျက်လွှာချသွားတော့တယ်။
ကျွန်တော် ဘာ ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘူး။ အဲဒီ နာမည်ကို လက်ခံလိုက်ရမှာလား။
ငြင်းလိုက်ရမှာလား။ အစောက နောက်တာလား။ အတည်ပဲ အဲဒီ လို
ခေါ်ချင်တာလား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူ ကြားထဲမှာ အခေါ်မခံရဲတာတော့
သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် -

“ဟာ ... အစောကလည်း အဲဒီ လိုကြီးတော့ မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ။ အထွန်း
ဒါမှမဟုတ်ရင် ထွန်းလို့ပဲ တစ်လုံးတည်း ခေါ်ပေါ့နော်”

အစောက မျက်လွှာလေးကို မသိမသာလေး လှန်ကြည့်၊ ခေါင်းလေးကို
ညိတ်ပြပြီး ချက်ချင်းပဲ ပြန်ငဲ့သွားတယ်။ ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲနဲ့
ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ တိုင်ဘေးမှာကွယ်နေကြတဲ့ မခင်ခင်၊ ထားနဲ့ မထွေးလေးတို့ကို
မြင်လိုက်ရတယ်။

မိန်းလှေကားက တက်လာကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကလည်း
ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့အစောကို အတွဲလိုများ
ထင်မှတ်သွားကြသလား မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အစောကို
ချစ်ထုံးနှောင်ဖွဲ့ နေလိုသလား။ ဒါမှမဟုတ် အစောကပဲ ကျွန်တော့်ကို
ချစ်ထုံးနှောင်ဖွဲ့ ချည်လိုသေးသလား။ ဘာဆိုဘာမှ ရေရေရာရာ မသိတော့ပါဘူး။

နေပတိမ်တောင် အတွေးတွေနဲ့ လုံးထွေးပြီး အကျဉ်းအကျပ်
ရောက်နေတုန်းမှာပဲ-

“ဟဲ့ ... ကလေးမတွေ လာကြလေ” ဆိုပြီး တိုင်ကွယ်နေကြတဲ့ ထားတို့၊
ခင်ခင်တို့၊ မထွေးလေးတို့ ထွက်လာကြတယ်။ မျက်နှာတွေကလည်း ပြုံးစိစိနဲ့ပေါ့။
အစောက ခုမှ မြင် လိုက်တဲ့ ပုံစံနဲ့-

“ဟင်...ညည်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ” လို့မေးလိုက်တော့

မထွေးလေးက ရယ်ကျဲ ကျဲလေသံနဲ့-

“ဟီး...ဟီး... အတွဲချောင်းနေကြတာ” တဲ့လေ။

သွားပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော်ရော၊ အစောရော မျက်နှာတွေကို ထူပူသွားတာပဲ။ ဘာ ပြန်ပြောလိုက်ရမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုမျက်နှာထားရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွေး ထဲမှာတော့ အတွဲဆိုတာမရှိဘူး။ ချစ်သူဆိုတာ မရှိသေးဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သံယောဇဉ်ဆိုတာလောက်ပဲ တွယ်ယှက်ကြပြီး ခင်မင်မှုတွေ မြင့်တက်လာတယ်လို့ပဲ ထင် တယ်။ ဒါက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လေ့လာသုံးသပ်ပြီး ထင်တယ်လို့သာပြောရတာ ပါ။ အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကြီးဟာ အမြစ် တွယ်ကိန်းအောင်နေပြီလားလို့ သံသယ ဖြစ်နေမိတာကိုလည်း မငြင်းချင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီးတော့ ဆုံးမစကားတွေ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဒီမယ် ညီမလေးတို့၊ ကိုယ်ဟာ တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ အတွဲတို့ ရည်းစားတို့ ရနေပြီလို့ သတ်မှတ်ခံရမှာကို အကြောက်ဆုံးပဲ သိလား”

အားလုံးက တအံ့တဩနဲ့ အာမေဍိတ်သံတွေ ထွက်လာပြီး ပြန်ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန် တော်က ဒီမှာကြည့် ဆိုပြီး လက်ချောင်းလေးချောင်းကို ချည်မျှင်ရစ်သလို ရစ်ပြလိုက်ပြီး တော့မှ -

“သံယောဇဉ်ကြိုးဆိုတာ မြင်တော့ မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကို ခိုင်မြဲတယ် ညီမလေး တို့ရဲ့”

သူတို့အားလုံးကျွန်တော် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတယ်ဆိုတာ နားလည်ပုံမရကြ တဲ့ မျက်နှာတွေက ခုထိ မြင်ယောင်နေတုန်းပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်ပြောရတယ်။

ခုချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးက နောက်တစ်ပတ်ဖြေရမယ့် စာမေးပွဲပဲ။

ဟောဟိုမှာကြည့် လိုက်စမ်း

ကျွန်တော်က ကျောင်းရှေ့မှာရှိတဲ့ စိန်ပန်းပင်ကြီးကို
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့ သူတို့အားလုံး ယောင်ကန်းကန်းနဲ့
လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

“စိန်ပန်းပင်ကြီးကလည်း လှလိုက်တာ။ ပင်ခြေမှာလည်း
ကော်ဇောနီကြီး ခင်းလို့ ပေါ့။ ပင်ထက်မှာလည်း ခြုံထည်နီကြီးကို လွှမ်းခြုံလို့
ဘယ်လောက်လှသလဲ”

သူတို့အားလုံး လက်ခံတဲ့ပုံစံနဲ့ ခေါင်းတွေညိတ်ပြကြတယ်။

“အဲဒါ သူ့ရဲ့အလှအပကို သက်သက်မဲ့ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး။
ကိုယ်တို့တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေကို အသိပေးနေတာ ညီမလေးတို့ရဲ့”

“ဟင်... ဘာသတိပေးနေတာလဲ”

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်ဘဲနဲ့”

“လျှောက်ပြောနေတာ”

သူတို့ဆီက မကျေမနပ် ကန့်ကွက်သံတွေ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို
ထွက်လာခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို ပြုံးကြည့်ပြီး လေးလေးနက်နက်ပဲ
ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာသတိပေးရမှာလဲ၊ မင်းတို့တွေ စာကျက်ကြလော့...တဲ့”

လှောင်ရယ်ကန့်ကွက်သံတွေ ဆူညံသွားခဲ့တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစောရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် အဲဒီ နှစ်မှာ
အမှတ်ကောင်း ကောင်းနဲ့ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစော”

မုန့်ဖိုး

“အမေ သား ကျောင်းသွားတော့မယ်”

“အေးအေး ရော့ ... မုန့်ဖိုး”

ကျွန်တော့်လက်ထဲ အကြွေစေ့လေးတစ်စေ့။ အတိအကျပြောရလျှင် တစ်ပဲစေ့လေး ပါ။ ပြီးတော့ နှေးနှေးကွေးကွေးပဲ တစ်ပြဿာဝေးတဲ့ ကျောင်းကို ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့တယ်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်လောက်ကပါ။ မြောက်ကျုံးထောင့် မူလတန်းကျောင်းလေးပေါ့။ အဲဒီ တုန်းက မြောက်ပြင်မှာ အစိုးရကျောင်းများများ မရှိသေးဘူး။ ၁၃ လမ်း၊ ၁၄ လမ်းကနေ အရိပ်မထွက် ဘုရားအရှေ့ဘက်က လှည်းတန်းရပ်ကွက်ထိ မူလတန်းကို ဒီကျောင်းမှာပဲ နေကြရတယ်။ ဆရာမကြီး ဒေါ်ရှိန်၊ ဆရာမ ဒေါ်မှန်၊ နောက်ပြီး ဒေါ်ဝဝဆိုတဲ့ ပုံပြော ဆရာမကြီးလည်း ရှိသေးတယ်။

ကျွန်တော်လည်း မုန့်ဖိုးတစ်ပဲနဲ့ မြေပဲတောင့်လှော် နှစ်ပြားဖိုး ဝယ်တယ်။ ပြန်အမ်း ငွေ နှစ်ပြားကို ကြိုသကာတစ်ပြားဖိုး ဝယ်မယ်ပေါ့။ မြေပဲတောင့်လှော်နို့ဆီခွက်နဲ့ တစ်လုံးကို နှစ်ပြားပေးရတယ်။ စက္ကူကန်တော့ကြီး ထိုးပြီး ထည့်ပေးတာ။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်အမ်း ငွေ နှစ်ပြားကို စောင့်နေတာပေါ့။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ မြေပဲလှော်သည်ကြီးက-

“ကလေး ပိုက်ဆံပေးလေ” ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်ပြီ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပိုက်ဆံတစ်ပဲက ကြိုပေးပြီးသားလေ။ ကျွန်တော်ယောင်ချာချာဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ-

“ဟောတော့ ... ဒီကလေးက ပိုက်ဆံမပါဘဲ ဈေးဝယ်သတော့ ...”

လို့လည်း ပြောလိုက်ရော ကျွန်တော် အရှက်ကြီးရှက်ပြီး မြေပဲလှော်
ကန်တော့ကို ဈေးဗန်းထဲ ပစ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ချာကလဲ
လှည့်ပြေးလာလိုက်တာ ကျောင်းခန်းထဲ ရောက်တဲ့အထိပဲ။
ကျောင်းခန်းထဲရောက်တော့ ရှက်လွန်းလို့ မျက်ရည်ပဲရပြီပေါ့။ စာရေး စားပွဲပေါ်
လက်မောင်းချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နဖူးကိုတင်၊ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်။
မျက်ရည်နှစ်ပေါက် ကျသွားပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်
လာရပ်တယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

“ဟယ်... မောင်လေး ငိုနေတာလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော် မထွေးထွေးအသံမှန်းသိလို့ မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော် အရှက်ရခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တာပေါ့။ မထွေးထွေးက ...

“အော်... ဒါလေးများ မောင်လေးရယ်။ မျက်ရည်ကျရတယ်လို့ ... ရော့”

ဆိုပြီးတော့ မူးစေ့တစ်စေ့ ကျွန်တော့်လက်ထဲထည့်ပြီး
ထွက်သွားပါလေရော။ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော်က နှစ်တန်း။ မမထွေးက
လေးတန်းကျောင်းသူ။ ဆံရစ်ဝိုင်းကြီးနဲ့ဆိုလို့ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ
သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တိုင်း မုန့်ဖိုးတစ်ပဲပေးနေ ကျ
မမထွေးရယ်ပေါ့။

ကျွန်တော် တအားပျော်သွားပြီ။ တစ်ပဲပျောက်လို့ တစ်မူးယူ
ဖြစ်သွားတာကိုး။ အိတ် ကပ်ထဲထည့်ပြီးတော့ ကစားကွင်းဘက်ထွက်ခဲ့တယ်။
တစ်ခုတည်းသော ကစားနည်းကတော့ တန်းမြင့်ခုန် ကစားနည်းပဲ။
ရှစ်ပေပတ်လည်လောက်ကျင်းတူး၊ အဲဒီ ထဲကို သဲတွေအပြည့် ထည့်။ သစ်သားတိုင်
နှစ်တိုင်ကို တစ်လက်မလောက် အပေါက်တွေဖောက်ပြီး ကျင်းရဲ့
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ စိုက်။ စို့လေးတွေတပ်ပြီး ဝါးခြမ်းပြားတင်ပြီး အမြင့်ခုန်
လေ့ကျင့် ရတာ ။ ကျွန်တော် ငါးကြိမ်မြောက်ခုန်လိုက်တာ နှစ်ပေခြောက်လက်မ

လွတ်တော့ ပျော်နေ တုန်း အိတ်ကပ်ကို စမ်းလိုက်တော့ မမထွေးပေးလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်မူးစေ့လေး မရှိတော့ ဘူး။

ဟောဗျ ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အပျော်တွေ ပျက်စီးသွားပြီ။ ကျွန်တော် သဲကျင်းထဲ မွေ နောက်ရှာတယ်။ မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ရလိုက်တယ်။ သဲတွေကို အလယ် မှာစုပြီး ပုံလိုက်တယ်။ ခြတောင်ပို့ဖြစ်လာတော့မှ တဖြည်းဖြည်းချင်း လက်နဲ့ယက်ပြီး ဖြိုချ။ ဟော... တစ်ပဲစေ့လေး တစ်စေ့။ အိုကေ ကျွန်တော် အားတက်သွားပြီး ဆက်ယက်ပြန် ရော။ တွေ့ပြန်ပြီ တစ်ပြားစေ့။ ထပ်ယက်တယ်။ နောက်ထပ်တစ်ပြားစေ့ တစ်စေ့ ထပ်ရပြန် ရော။ ဆက်ယက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မူးစေ့လေး ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ တစ်စေ့ ထပ်တွေ့တော့ အားလုံးပေါင်း တစ်မတ်တောင် ရပြီ။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းလည်း ထိုးပြီ။ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ပဲ ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တာပေါ့။

အဲဒီ နေ့က ကျွန်တော် မမထွေးကို နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရတာ ။ ကျောင်းကနေ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားလို့လေ။ အဲဒီ နောက်တော့ ကျွန်တော် လေးတန်းအောင်ပြီး အမျိုးသားတွေချည်း နေရတဲ့ အမှတ်(၁) ကျောင်းကို ပြောင်းရတယ်။ ခေတ်ကာလနဲ့အညီပါပဲ။ အမေက မုန့်ဖိုး နှစ်ဆယ့်ငါးပြား ပေးတယ်။ မုန့်စားကျောင်းဆင်းတော့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဝင်။ တစ်ပွဲ ဆယ့်ငါး ပြား၊ နှစ်ပွဲတစ်မတ် (နှစ်ဆယ့်ငါးပြားကို တစ်မတ်လို့ခေါ်တုန်းပဲ)။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ပွဲ စားပြီး ဟင်းရည်ထပ်တောင်းတယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ပွဲ ထပ်မှာစားတယ်။ ဗိုက်ကတော့ မပြည့်တပြည့်ပါ။ အဲဒီ တုန်းကတော့ အုန်းထမင်လည်း တစ်ပွဲ တစ်မတ်ပါပဲ။ စမူဆာသုပ် တစ်ပွဲလည်း တစ်မတ်ပဲ။

ကျွန်တော် တောင်းတမိတာလေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တစ်နေ့ မုန့်ဖိုးငါးပြားလောက် ပိုရရင်ကောင်းမှာ ဗယာကြော်တစ်ကွင်း မုန့်ဟင်းခါးထဲထည့်တင်လိုက်ရရင် ဗိုက်တော်တော် လေး ပြည့်သွားမှာလို့ တွေးခဲ့မိတာ။

ဒီလိုနဲ့ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှာ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်တယ်။

မုန့်ဖိုးကလည်း ပြား ငါးဆယ်ဖြစ်သွားပြီ။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရဲ့ မှတ်ပုံတင်ကြေးက တစ်ကျပ်နဲ့ ဓာတ်ပုံလေးပုံ။

ဒါပဲကုန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်နေပြီးတော့ ကျွန်တော်ဒုတိယနှစ်ပေါ့။ အဲဒီ ကျမှ
မမထွေးနဲ့ ပြန်တွေ့တော့ တယ်။ မန်းတက္ကသိုလ်မှာ တစ်ဦးတည်းသော ဆံရစ်ဝိုင်းနဲ့
မိန်းကလေးပါ။

မမထွေးကို မြင်လိုက်တော့ ကျွန်တော်အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားခဲ့တယ်။

ကမန်းကတန်း သူ့အနားကို ပြေးသွားပြီး “မထွေးထွေး ကျွန်တော်...” ဆိုပြီး
စရုံရှိသေး။ နောက်လှည့်ပြီး “ဘာလဲ တောသူမဆိုပြီး လာမရောနဲ့၊ ပါးကျိုးသွားမယ်။
ဒါကောက်စိုက်လာခဲ့တဲ့လက်” ဆိုပြီး လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်တာ ကျွန်တော်လည်း
နောက်လှည့်လို့ ပြန်ပြေးခဲ့ရပါလေရော။

ကံကောင်းလို့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း မုန့်ဖိုးတစ်ပဲ လိုချင်လို့တော့

မဟုတ်တော့ပါဘူး ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ခင်လို့ မုန့်ဖိုးဖြည့်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို
သတိရလို့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ Main ရဲ့ ကျောက်တိုင်ကြီးကို ကျောမှီပြီး

သင်တန်းချိန်ကို စောင့်နေ တုန်း ဘေးမှာ ကတ္တီပါဖိနပ်လေးတစ်စုံ လာရပ်တော့
ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ပါး တောင် ယားသွားတယ်။ ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ။
မနေ့က ကောက်စိုက်သူမလို့ ပြောလွှတ် လိုက်တဲ့ ဆံတောက်ကြီးနဲ့ ကျောင်းသူကိုး။

ကျွန်တော် မတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူက ...

“အစ်ကိုကို ကျွန်မ တောင်းပန်မလို့ပါ။ မနေ့က

စကားတွေလွန်သွားတယ်။ ကျွန်မက မထွေးလည်း မဟုတ်သလို
ကောက်စိုက်သူမလည်း မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ တောင်းပန်ပါ တယ်နော်” တဲ့။

“အော် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်စကားက သူပြောတာနဲ့ ဆီလျော်ရဲ့လား မသိဘူး။
ကျွန်တော့်ခံစားရမှုကို ဖော်ထုတ်လိုက်မိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုက မထွေးထွေးလို့ ညီမကို ဘာပြုလို့ ထင်မှတ်ရသလဲ”

“ညီမက မထွေးထွေးလို့ ဆံတောက်နဲ့မို့လို့ပါ။ နောက်ပြီးတော့
သူ့လိုဝတ်၊ သူ့ဟန် ပန်နဲ့ တူနေလို့ပါ။ မထွေးထွေးကတော့
ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးပါတယ်။ သူလေးတန်းတုန်း က ကိုယ်က နှစ်တန်းပဲ
ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်ကို နေ့တိုင်း မုန့်ဖိုးတစ်ပဲ ပေးနေကျပေါ့။ ခုမှ ညီမကို
အနီးကပ်တွေ့ရတော့ မဟုတ်မှန်းသိရတာ ပါ။ ညီမက ငယ်သေးတာပဲ”

“ဒါဆို အစ်ကိုက ကျွန်မကို ညီမလေးတော်လိုက်ပေါ့။ တစ်ရက်
ငါးပြားပေးမယ်လေ”

သူက ပြုံးစစနဲ့ ပြောင်ချော်ချော်လေး ပြောလာတယ်။

“ကိုယ်က မုန့်ဖိုးကို တမ်းတနေတာမှ မဟုတ်တာ ညီမလေးရဲ့။
သူ့ရဲ့စေတနာနဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက်လို ထားတဲ့မေတ္တာကို ညီမမသိနိုင်ပါဘူး”
လို့ ပြောပစ်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ မိန်း Main ထဲက ကျောင်းသူတစ်သိုက် ထွက်လာတော့
သူလည်း လိုက်သွားဖို့ ဟန်ပြင်ရင်း-

“သွားတော့မယ်နော် အစ်ကို၊ နောက်တွေ့ရင်ခေါ်ပေါ့။ ညီမ
နာမည်ကလည်း မထွေး လေးပါ” လို့ပြောပြီးထွက်သွားတော့တယ်။
ကျွန်တော်လည်း တအံ့တဩနဲ့ သံယောင်လိုက် ပြီး မထွေးလေး နှုတ်က
ယောင်ထွက်သွားမိသွားတယ်။ သူတို့တစ်သိုက်က အဆောင်ကို ပြန်ကြသလား
မသိဘူး။ ကျွန်တော် ကတော့ ပထဝီဌာနမှာ အတန်းတက်ရမှာဆိုတော့
မလှမ်းမကမ်းကပဲ လိုက်ခဲ့တယ်။ သူတို့တစ်တွေကတော့ ဟေးလားဝါးလား
ပျော်ရွှင်ရယ် မောပြီး လျှောက်နေကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလမ်းမှာ

ရင်မောဖွယ် မနှစ်က အတွေ့အကြုံကို ဖျတ်ကနဲသတိရသွားပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်နေမိတော့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ-

“ဟင်... ပိုက်ဆံတစ်ရွက်” လို့ ပါးစပ်က အသံထွက်သွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန် တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားတဲ့ မျက်စိအောက်မှာ ငွေတစ်ဆယ်တန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ တာကိုး။ လေးခေါက်ချိုးလေး။ အင်း... ရှေ့ကတစ်သိုက် ကျကျနဲ့ခဲဟန်တူပါရဲ့။ သူတို့နဲ့ တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာသွားပြီဆိုတော့ ပိုက်ဆံကို ကောက်ယူပြီး အတန်းဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး သူငယ်ချင်း ကိုအောင်ကြီးနဲ့ မောင်မောင်ကြင်ကို ရှာလိုက်တယ်။ သုံးယောက်သား ဒေါ်တင်မေဆိုင်ကိုဝင် အစုံမှာစားကြတော့တာပဲ။ ထမင်းသုပ်တစ်ပွဲ၊ နှစ် ဆယ့်ငါးပြား၊ အုန်းထမင်း၊ လက်ဖက်သုတ် နှစ်ဆယ့်ငါးပြား၊ ငှက်ပျောသီးကြော်က သုံးလုံး နှစ်ဆယ့်ငါးပြား။ ရေနွေးအိုး နှစ်ပြန်လောက်ဖြည့်။ “ကဲ... ဒေါ်တင်မေ ဘယ်လောက်ကျလဲ” ပေါ့။

“နှစ်ကျပ် နှစ်ဆယ့်ငါးပြားကျတယ် ကိုအောင်ကြီး၊ အကြွေးမှတ်ထားတာ လေးကျပ် ရှိတယ်”

ဆိုတော့ အကုန်ရှင်းပစ်လိုက်တာ အကြွေးလည်းကျေရော။ ကိုအောင်ကြီး အကြွေး ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်တို့ပါ စားထားကြတာတွေကိုး။ ကျွန်တော် ဒီကနေ့ တအား ပျော်တယ်။ ပုံသကူပိုက်ဆံ ကောက်ရလိုက်တာကိုး။ အမှန်တော့ ပုံသကူလို့ရေးရမှာ။ ကျွန် တော်တို့ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်စဉ်တော် မဟာဗုဒ္ဓဝင်မှာ ကျွန်တော့်ဆရာကြီး ပြောပြတာ မှတ်မိသေးတယ်။

တစ်နေ့ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွတော့ ရွာထိပ်ကို ရောက်လာတယ်။ ရွာထဲက မုဆိုးတစ်ယောက်က အမဲရထားတော့ အသားကိုညှင်းပြီး နေပူလှန်းထားတာပေါ့။ ခွေး တစ်ကောင်က အလစ်သုတ်ပြီး ရွာပြင်ကို ပြေးထွက်လာပါလေရော။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ပက် ပင်းတွေ့တော့ အမဲချောင်းလွှတ်ချပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဖုန်မှုန့်

အလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိနေတဲ့ အမဲသားမြောင်းကို ကောက်ယူပြီး ဒါဟာ
ပံ့ပိုးမှုပေးအပ်တယ် လို့ ဆိုတယ်။

ကျွန်တော် ကောက်ရတဲ့ ငွေတစ်ဆယ်လည်းပဲ ပံ့ပိုးမှုပေးသတ်မှတ်လို့
ရမယ်ထင် ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေ့ကို ပြန်ပြောပြတော့ အမေက-

“ဟဲ့...သားရဲ့။ ငွေတစ်ဆယ်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငွေပျောက် တဲ့သူ လိုက်မေးပြီး ပြန်ပေးပါလား” လို့ပြောတယ်။
ကျွန်တော်က

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အမေ။ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ
ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ အများကြီးဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရှာနိုင်မှာလဲ
အမေရယ်။ သားမရှာနိုင်လို့ သုံးလိုက်တာ ပိုင်ရှင်ရှာတွေ့ရင် အမေ့ဆီကတောင်းပြီး
ပြန်ပေးလိုက်ပါမယ်” ဆိုတော့ အမေက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဒေါက်ကနဲ ခေါက်ပြီး...

“အဲဒါဆိုရင် နင့်မုန့်ဖိုး တစ်ပတ်ဖြတ်လိုက်ပြီ” တဲ့။

ပိုးလုံချည်

ဒီနေ့ဆရာကြီး ဦးဆန်းထွန်း ဟောပြောမယ့်နေ့။ မနက်စောစောပဲ ရေမိုးချိုး။ စက်ဘီး ဖုန်သုတ်ပြီးတော့ “အမေ ဒီနေ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်း စောစောသွားရမှာ” ဆိုတော့ အမေက -

“အေး... သားရေ၊ သားပုဆိုးတွေတော့ လျှော်ဖွပ်ပြီးပြီ၊

မီးပူမထိုးရသေးဘူး။ သား ဒီနေ့ ပိုးလုံချည်လေးသာ ဝတ်သွားပေတော့” တဲ့။

ကျွန်တော် ပိုးလုံချည်ဝတ်ရမှာ တော်တော်လေး ဝန်လေးမိပါတယ်။ မန်းကတ္တသိုလ် ရဲ့ စင်္ကြံလမ်းမှာ တရွမ်းရွမ်းနဲ့ လျှောက်သွားရင် ကျားမ မရွေး လှမ်းကြည့်ကြတာ ရှက် တတ်လို့ပါ။ အမေက ဒါပဲရှိတယ် ဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဝတ်သွားရတော့ မှာပေါ့။ အိမ်ကနေ စက်ဘီးနင်းပြီး ထွက်လာလိုက်တာ (၁၇)လမ်းရောက်တော့ သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ကြီးဆီ ဝင်ခေါ်ရတယ်။ သူ့ကို “သူငယ်ချင်း မင်းနင်းကွာ” လို့ပြောပြီး ရှေ့ဘား တန်းက ထိုင်လိုက်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းကိုရောက်တော့ ပိုးလုံချည် တစ်ရွမ်းရွမ်းနဲ့ ဟောပြော ခန်းမဆီ လျှောက်လာတာပေါ့။ ရေသောက်တဲ့ ရေအေးစက်နားလည်းရောက်ရော-

“အစ်ကို၊ အစ်ကို” ဆိုပြီး ခေါ်သံကြားလိုက်ရတယ်။ ဘယ်သူများ ခေါ်ပါလိမ့်ဆိုပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်နားကို ချဉ်းကပ်လာတဲ့သူက ခွာမြင့်ဖိနပ်စီးပြီး ချိတ်လုံ ချည်နဲ့ ခေတ်ဆန်ဆန် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ဆံပင်လေးကို ဖားလျားချပြီး ကလစ် လေး ထိုးထားတယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း မိတ်ကပ်ပါးပါးလေး လိမ်းထားသေးတယ်။ အသားတော်က ညိုပြာညက်ကလေး။ နှုတ်ခမ်းလေးက နီစွေးစွေး။ ဘယ်သူပါလိမ့်ဆိုပြီး စူးစမ်းတဲ့အကြည့်နဲ့ရော၊

အလှအပကို ခံစားတဲ့ ပုရိသတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော အကြာကြီး
စိုက်ကြည့်နေမိရင်းက သီချင်းလေးတစ်ပိုဒ်ကို သတိရပြီး ရင်ထဲကနေ အသံတိတ်
ဆိုနေ လိုက်မိတယ်။

“အသားတော် ညိုပြာညက်ကယ် နန်းတော်ထက်ဖွား”

“အို... သူ့ရဲ့အလှက နန်းတွင်းသူ .. အဲလေ ... ဒီခေတ်မှာ နန်းတွင်းသူ
မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ နန်းမျိုးနန်းနွယ်လေလား။ နန်းဆန်လွန်းလှချည်လား”
သူ့ရဲ့အလှမှာ မိန်းမောနေ တုန်းမှာပဲ သူ့ဆီက စကားသံလေး ထွက်လာတယ်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကြီးက အဆွေးသမားကြီးဆို”

ဘုရားရေ...။ သိပ်လှပြီး ကိုယ်မသိတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က
အလွတ်မဲ့ သက်သက်ကြီး လာစွပ်စွဲနေတာပါလား။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သူမှန်း၊
ဘာမှန်းမသိ၊ မရင်းလည်း မရင်းနှီးဘဲနဲ့ ရဲရဲတင်းတင်းကြီး ရင်ဆိုင်လာတဲ့သူကို
အံ့ဩနေလို့ ဘာပြန်ပြော ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ကိုယ်ဘာမှ
မပြောရသေးခင်ပဲ သူက မေးခွန်းတစ်ခုနဲ့ ထပ်ပစ် လိုက်ပြန်ရော။

“ခင်ဗျားက နည်းပြဆရာလား၊ ကျောင်းသားလား”

ဒီတစ်ခေါက်တော့ ပြန်မပြောလို့ မရတော့ဘူး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

သူက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို
အထက်အောက် စုံဆန်ပြီး ပြုံးစိစိနဲ့ အကြာကြီး ကြည့်နေပါလေရော။
ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုပါတော့မလဲ။ “ငါ့မှာ ဘာများမှားနေလို့လဲ” ဆိုပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကမန်းကတန်း ပြန်ကြည့်ပြီး စစ်ဆေး မိတာပေါ့။ သူက
လှောင်ရယ်သံစွက်ထားတဲ့ လေသံလေးနဲ့-

“ခင်ဗျားဝတ်စားပုံက ကျောင်းသားနဲ့လည်းမတူဘူး”လို့ ဒုတိယစွဲချက်

တင်လိုက်ပြန် ရော။

ဘုရားရေ ကျွန်တော့်မှာတော့ ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့
သူစိမ်းကျောင်းသူတစ်ယောက်က စွဲ ချက်အမျိုးမျိုး တင်နေလို့ ဘုရားတပြီးရင်း
တနေရတော့တာပဲ။ ကမန်းကတန်းနဲ့ ကိုယ့်ပုံစံ ကိုယ် ပြန်ခဲ့ကြည့်မိတယ်။ အင်း...
သူပြောလည်း ပြောချင်စရာပဲလေ။ ဝတ်လာခဲ့ပုဆိုးက ပိုးလုံချည်၊ တိုက်ပုံကို
ကျတော့လည်း ဝတ်နေကျပေမယ့် ခုတော့ ပူလို့ ပခုံးပေါ် တင်ထား တာ။

ကျွန်တော် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပဲ တတိယစွဲချက်
ထပ်တင်လာပြန်ရော။

“ခင်ဗျားက ဘုရားရေဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးပဲ တတ်တာလားဟင်”

ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။ ဒီကောင်မလေးဟာ တရားသူကြီးတို့၊
ဆွဲချတို့များ သေလို့ ဝင်စားတာလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သူမှန်းလည်း
မသိရပါဘဲနဲ့ တစ်ဖက် သတ် ဖြေရှင်းနေရတော့တာပဲ။

“ဟာ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင်း ခင်ဗျားကို မုန့်ဖိုးပေးခဲ့တဲ့ မထွေးလေးကို သတိရ
လွမ်းဆွေးနေတာ မဟုတ်လား”

ဘုရားရေ မထွေးလေးကိုလည်း သူသိတာပဲလား။

လာပြန်ပြီ၊ ဘုရားရေ။ “ဒီမယ်... မနေ့က မထွေးလေးပြောပြလို့
ကျွန်တော် အကုန် အကုန် သိပြီးပြီ။ ခင်ဗျားကြီး မနေ့က ပိုက်ဆံကောက်ရသေးတယ်
မဟုတ်လား”

လက်စသတ်တော့ မထွေးလေးရဲ့ လက်ချက်ပါလား။ ဒီကောင်မလေးက
မထွေး လေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ။ ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ သက်သက်မဲ့ကြီး
လာရောရတာ လဲ။ ဘာကြောင့် စွဲချက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လာတင်နေရတာ လဲ။

ရုတ်တရက် တွေးမိလိုက်တာကတော့...

ဒုက္ခပါပဲ။ ကောက်ရတဲ့ ငွေတစ်ဆယ်တော့ ပိုင်ရှင်ပေါ်နေပြီ ထင်တယ်။
အဲဒီ ပိုက်ဆံ ကတော့ သုံးလို့ကုန်သွားပြီ။ အမေ့ဆီက တောင်းပြီး
ကြွေးပြန်ဆပ်ရတော့မှာပဲပေါ့။ ကောင် မလေးက ကျွန်တော့်အတွေးကို
သိနေပုံရပါရဲ့။ မျက်စောင်းနုနုလေး ထိုးပြီးတော့-

“ဘာမှတွေးမနေနဲ့ ကိုယ်တော်။ အဲဒီ ငွေတစ်ဆယ်ကို ကျွန်တော်
တမင်ချထားခဲ့ တာ။ မုန့်ဖိုးတစ်ပဲနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆွေးနေတဲ့သူကို
ကူညီလိုက်တာပါ” တဲ့။ “ကိုင်း ... သေရောဗျာ” ဒီကောင်မလေးက တစ်ဖက်သားကို
တိုက်တာ ခိုက်တာ ဝါသနာပါပုံရတယ်။ မြန်မြန် ထွက်ပြေးမှဖြစ်မှာ နို့မို့ဆို
အရှိုက်ကို တိုက်ခိုက်မယ့် စကားလုံးတွေ ထပ်ကြားနေရ ဦးမယ်။

“ကဲ... တိုက်ခိုက်စရာ စကားတွေ ကုန်ပြီလား မမချော။ ကိုယ်က
ရွှေပြည်ဦးဘတင် ဟောပြောပွဲတက်မလို့ စောစော ထွက်လာတာ။ နောက်ကျနေပြီ။
ပြောစရာစကားတွေ ကျန်သေးတယ်ဆိုရင်လည်း နောက်မှပြောတော့နော်။
အခုတော့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်” ဆိုပြီး အတင်းလစ်ထွက်ရတော့တယ်။ သူကလည်း-

“ကျွန်တော်လည်း ဟောပြောပွဲ နားထောင်မှာပါဗျ” ဆိုပြီး
လိုက်လာတယ်။

ကျွန်တော်က ဟောပြောပွဲ နောက်ဆုံးတန်းထိုင်ခုံမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူတို့တစ် တွေကတော့ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး
ဟောပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင် နေကြတာ တွေ့ရတယ်။

ဟောပြောပွဲလည်းပြီးရော ခန်းမက အမြန်ဆုံးထွက် ရေအေးစက်မှာ
ရေသောက် တယ်။ ရေအေးစက်ကနေ ပြန်အထွက်မှာ ကိုယ့်ကို စွဲချက်တင်မယ့်
ကောင်မလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ ပြန်ရော။

“နေပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော် သိထားတာလေး တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့” တဲ့။

“မေးလေ” လို့လည်း ခွင့်ပေးလိုက်ရော-

“ခင်ဗျားနဲ့ မစောမြသီတို့က ဘယ်လို အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြတာလဲ” တဲ့။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းမဖြေနိုင်သေးဘဲနဲ့ သူ့ကို အလန့်တကြား ငေးကြည့်နေမိတယ်။

သူက ဒါတွေကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုများ အသေးစိတ် သိနေရတာ လဲ။ ဒီအကြောင်း တွေဟာ အရင်နှစ်တုန်းက ကျောင်းရှေ့က စိန်ပန်းပင်ကြီး နီရဲနေအောင် ပွင့်နေတုန်း အချိန်မှာ ပြည်ဖုံးကားချခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲ။ နောက်ပြီး သူကရော မရင်းလည်းမရင်းနှီးဘဲနဲ့ ကျွန်တော့် အကြောင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်တစား လိုက်မေးနေရတာ လဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ပြန်လည်း မဖြေချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် -

“အဲဒီ ကိစ္စကို တမင်မေ့ပျောက်ထားတာ ကြာခဲ့ပြီဗျာ။ ဘာမှ ပြန်မပြောချင်တော့ဘူး”

ဆိုပြီး အတင်းစကားဖြတ်၊ မိန်းလှေကားထစ်တွေပေါ်က မြန်မြန်ဆင်းလာခဲ့မိတယ်။ စက်ဘီးထားရာ နေရာရောက်တော့ အဲဒီ ကောင်မလေးလည်း လိုက်ဆင်းလာတာ တွေ့ရ တယ်။ ကျွန်တော် စက်ဘီးလည်း ထုတ်ပြီးရော ကောင်မလေးက လှမ်းပြောတယ်။

“ဗျို့ ... လူကြီး၊ ကျွန်တော့်နာမည်လည်း မှတ်ထားဦး။ ခင်ခင်ထားတဲ့ဗျ။ ခုနက မေးခွန်းလေးကို ဖြေမသွားတော့ဘူးလား” တဲ့လေ။

ဟင်း ... တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ မရင်းနှီးတဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို ဣန္ဒြေမပျက် စကားဝင်ပြောရဲတယ်။ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်ဖြစ်တဲ့ အမူအရာမျိုး တစ်ချက်မှကို မတွေ့ရဘူး။ တကယ်တမ်း ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်ဖြစ်ရတာ က ကျွန်တော်လေ။

“အင်း... ဖြေမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ လောလောဆယ် အဲဒါ ထက် အရေးကြီးတဲ့အချက်ကို ပြောချင်တာ” လို့

ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။ ကောင်မလေးက စိတ်ဝင်စားသွားတဲ့ အမူအရာနဲ့-

“ဟင်...ပိုအရေးကြီးတဲ့အချက် ဟုတ်လား။ ဘာများပါလိမ့်။ ပြောစမ်းပါဦး” ဆိုပြီး ကမန်းကတန်း တိုက်တွန်းတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး လေးနက်တဲ့လေသံနဲ့-

“ကိုယ်ဟာ တက္ကသိုလ်တက်နေပေမဲ့ ညနေပိုင်းမှာ အကြော်ရောင်းတယ်လေ။ အဲဒီ အတွက် အကြော်ဆိုင်ကို အမီနင်းရမှာ။ ခင်ဗျားလေးနဲ့ စကားပြောနေရင် နောက်ကျတော့ မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ” ဆိုပြီး စက်ဘီးပေါ် လွှားကနဲတက်လို့ နင်းထွက်လာခဲ့တော့ တယ်။ ကောင်မလေး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ပဲ ကျန်ခဲ့လေမလား။ လက်သီးဆုပ်၊ အံ့ကြိတ်၊ ခြေထောက်လေး ဆောင့်ပြီးပဲ ကျန်ခဲ့လေမလား။ ကျွန်တော် လုံးဝလှည့်မကြည့်မိတော့ မသိ ရတော့ဘူးပေါ့။

အမေ့ကိုကူဖို့ နောက်ကျနေမှာကို ကြောက်တဲ့စိတ်ကြောင့် စက်ဘီးကို အပြေးအလွှား နင်းနေမိတယ်။ မင်္ဂလာလမ်းအတိုင်း နင်းလာလိုက်တာ ကျုံးဘေးလည်းရောက်ရော ချွေး သံတရွဲ့ရွဲ့ဖြစ်လာပြီ။ အရှိန်နဲ့ နင်းရင်းနင်းရင်းနဲ့ ချောရွတ်ရွတ် ပိုးပုဆိုးဟာ အောက်ပိုင်းကနေ ဖျစ်ကနဲ ကွဲထွက်သွားပါလေရော။ လှည့်ဝတ်လိုက်ရင်လည်း ပေါင်တစ်ခြမ်းပေါ်နဲ့ ပိုဆိုး တော့မှာမို့ ဒီတိုင်းလေးပဲ ပုံမပျက်ကလေး နင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ ခင်ဘဲ အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း -

“အမေရေ ... ကျွန်တော့် ပုဆိုးတော့ ဖြန်းဖြန်းကို ကွဲခဲ့ပြီဗျ” လို့ ပြောလိုက်တော့ အမေက-

“အေးလေ ... ပိုးလုံချည်ဆိုတော့ ဆွေးနေရင် ဒီလိုဖြစ်တတ်သပေါ့။ လာ အမေ့ကို ကူဦး” လို့ မထူးခြားသလိုမျိုး ပြန်ပြောတယ်။ အမေကသာ မထူးခြားတာ။

ကျွန်တော့်မှာဖြင့် အသွားတုန်းကများ ကွဲခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ အတွေးများ တွေးမိလိုက်ရင်
ရင်တွေတုန်ပြီး ခေါင်းတွေ တောင် မူးလာတယ်။ အဲဒီ အတွေးနဲ့အတူ
စွဲချက်အတင်ကြမ်းတဲ့ ခင်ခင်ထားဆိုတဲ့ ကောင် မလေးကလည်း တွဲဖက်ပြီး
ပါနေတာပေါ့။ သူ့သာ ကိုယ့်ကို ပုဆိုးအကွဲကြီးနဲ့များ မြင်တွေ့ သွားလိုက်ရင်
ဆိုတာကို တွေးတောင်မတွေးရဲဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို ဇိမ်နဲ့တွေးနေ
ချိန်မရပါဘူး။

ပုဆိုးကို အမြန်လဲပြီး အကြော်အိုးနားကို အပြေးအလွှား
ဝင်ထိုင်ရတယ်လေ။ ယောက်မကို တစ်ဖက်၊ ဆန်ခါကိုတစ်ဖက် ကိုင်ပြီး အားရပါးရ
တစ်ချက်အော်ထည့်လိုက် တယ်။

“အကြော်ရပြီဗျို့”
